

- ☒ ๑. การอภิปราย คือ การพูดเพื่อแลกเปลี่ยนความรู้และความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่ง
- ☐ ๒. การนำเสนออย่างเป็นทางการไม่ใช่จุดมุ่งหมายของการอภิปราย
- ☒ ๓. การอภิปรายในที่ประชุมชน ได้แก่ การอภิปรายเป็นคณะและปาฐกถาหมู่
- ☒ ๔. ผู้ดำเนินการอภิปรายควรมีลักษณะเป็นผู้นำ
- ☐ ๕. การแนะนำผู้ร่วมอภิปรายไม่ใช่หน้าที่ของผู้ดำเนินการอภิปราย
- ☒ ๖. ผู้พูดอภิปรายที่ดีจำเป็นต้องรักษาเวลาในการพูด
- ☒ ๗. การพูดอภิปรายควรใช้เวลาประมาณ ๑ ชั่วโมง หรือ ๑ ชั่วโมงครึ่ง
- ☐ ๘. เรื่องที่นำมาอภิปรายควรเป็นเรื่องทั่วๆ ไป
- ☒ ๙. ผู้ฟังที่ดีควรแสดงความคิดเห็นที่เป็นประโยชน์ต่อการอภิปราย
- ☒ ๑๐. โครงสร้างการแสดงทรรศนะ ได้แก่ ที่มา ข้อสนับสนุน และข้อสรุป
- ☐ ๑๑. ทรรศนะเชิงนโยบายไม่แตกต่างจากทรรศนะเชิงคุณค่า
- ☐ ๑๒. มารยาทในการพูดแสดงทรรศนะไม่มีความจำเป็น
- ☐ ๑๓. การพูดแสดงทรรศนะจำเป็นต้องพูดให้ได้รับชัยชนะ
- ☒ ๑๔. องค์ประกอบของการโต้แย้ง ได้แก่ เหตุผลและข้อสรุป
- ☒ ๑๕. ผู้โต้แย้งควรพึงระมัดระวังเกี่ยวกับมารยาทในการโต้แย้ง
- ☒ ๑๖. การใช้ภาษาในการโต้แย้งต้องเหมาะสมแก่ระดับของบุคคล
- ☐ ๑๗. ข้อโต้แย้งเชิงนโยบายเป็นการยกประเด็นข้อเท็จจริงที่ทุกคนทราบมาเป็นประเด็นในการโต้แย้ง
- ☐ ๑๘. ประเด็นโต้แย้งควรเป็นประเด็นทั่วๆ ไป
- ☒ ๑๙. การพูดโน้มน้าวใจเป็นการพูดเพื่อจูงใจให้ทำกิจกรรมต่างๆ ที่เป็นประโยชน์
- ☒ ๒๐. เมื่อการอภิปรายจบลง ผู้ดำเนินการอภิปรายต้องสรุปสาระสำคัญของการอภิปรายและเชิญให้ผู้ฟังแสดงความคิดเห็นหรือซักถามปัญหาพร้อมกัน

ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ☐ หน้าข้อที่กล่าวถึงมารยาท
ในการฟัง การพูดอภิปราย การพูดแสดงทรรศนะ และการโต้แย้ง
ได้ถูกต้อง (ท ๓.๑ ม.๔-๖/๖)

- ☒ ๑. ผู้ฟังที่ดีควรแสดงความคิดเห็นที่เป็นประโยชน์ต่อการอภิปราย
- ☒ ๒. ผู้พูดควรพูดให้เหมาะสมกับเวลาที่กำหนด
- ☒ ๓. การฟังควรจดบันทึกสาระหรือข้อคิดที่ได้ฟังด้วย
- ☐ ๔. สารประเภทโน้มน้าวใจฟังแล้วต้องปฏิบัติตามทันที
- ☐ ๕. “คนรู้จริงไม่พูด คนที่พูดไม่รู้จริง” ผู้ฟังเชื่อตามคำกล่าวจัดว่าเป็นผู้ฟังที่ดี
- ☐ ๖. เมื่อไปชมภาพยนตร์ที่โรงภาพยนตร์ต้องสามารถวิจารณ์เรื่องขณะที่ชมได้
- ☐ ๗. ถ้ามีข้อสงสัยสามารถซักถามผู้ดำเนินการอภิปรายได้ตลอดเวลา
- ☐ ๘. หากผู้ฟังรู้จักผู้พูดเป็นการส่วนตัวควรใช้ความรู้สึกที่มีต่อผู้พูดพิจารณาสารของผู้พูดด้วย
- ☒ ๙. ผู้พูดควรมีความสามารถในการใช้เหตุผลเพื่อทำให้ทรรศนะมีความน่าเชื่อถือ
- ☒ ๑๐. ผู้พูดต้องเลือกใช้ภาษาสุภาพเพื่อไม่ก่อให้เกิดความรู้สึกไม่ดีต่อกัน
- ☐ ๑๑. การพูดอภิปรายมีลักษณะคล้ายกับการพูดได้วาที
- ☒ ๑๒. ผู้พูดแสดงทรรศนะนิยมใช้คำว่า น่า น่าจะ ควร คง
- ☒ ๑๓. การพูดโต้แย้งควรเลือกประเด็นที่สร้างสรรค์และเกิดประโยชน์ต่อผู้อื่น
- ☒ ๑๔. การไม่ยกตนข่มท่านจัดเป็นมารยาทที่ดีของผู้พูด
- ☐ ๑๕. การดูละครเป็น คือ การดูแล้วชอบนักแสดง ชอบเนื้อเรื่อง และการแต่งกายของตัวละคร
- ☒ ๑๖. การพูดทักทายในชีวิตประจำวันไม่ควรถามเรื่องส่วนตัวมากเกินไป
- ☒ ๑๗. การไม่พูดแต่ส่งยิ้มให้เป็นการทักทายโดยใช้วัจนภาษา
- ☒ ๑๘. เมื่อต้องพูดในกลุ่มที่มีบุคคลหลายคน ผู้พูดที่ดีต้องพูดในเรื่องที่มีความสนใจร่วมกัน
- ☒ ๑๙. การพูดที่ใช้ภาษาไพเราะ เรียบง่าย น้ำเสียงน่าฟัง และใช้กิริยาประกอบอย่างเหมาะสม ถือเป็นเสน่ห์ของผู้พูด
- ☐ ๒๐. ผู้พูดต้องมีศิลปะในการพูดเชิงตำหนิหรือตักเตือนผู้ฟังที่ไม่มีมารยาทหรือกาลเทศะให้ปรับปรุงพฤติกรรม